

Hồi 7

Dạ Vũ Hàm Dương

Mặc dù chưa một lần đặt chân đến “huong lầu” nhưng có lẽ các nàng kiều nữ xinh đẹp của hương lầu như thế đã từng quen biết Kim Ngạo Thiên.

Họ quên bẵng ngay gã công tử họ Lý hào phóng hôm nào mà nhốn nháo toan bầu lấy Kim Ngạo Thiên.

Lý Phi Vân khoanh tay trước ngực đứng bên cạnh Ngạo Thiên, cũng với bộ mặt lạnh như băng giá. Phàm trong hoàn cảnh này thì gã phải bực bội mới đúng.

Mới hôm nào đây, Lý Phi Vân còn được các kiều nữ ở kỹ viện hương lầu ưu ái nhưng nay y trở thành người thừa khi Ngạo Thiên xuất hiện nhưng Lý Phi Vân chẳng màng đến điều đó. Có lẽ y nhận ra cuộc sống tại hương lầu này được đúc kết bằng tất cả sự xảo trá, giả dối và thủ lợi. Có nhận ra điều đó, Lý Phi Vân mới mặc nhiên với sự đon đả, vốn vã mà những nàng kiều nữ dành cho Kim Ngạo Thiên, còn y thì là kẻ thừa đứng bên chàng.

Những nàng kiều nữ nhốn nháo:

- Thiếu gia Kim trang... thiếu gia Kim trang.

Họ toàn nhào đến vây lấy Ngạo Thiên, ngược lại với sự vốn vã của những nàng kiều nữ, Ngạo Thiên khoát tay như đuổi ruồi. Chàng vừa khoát tay vừa nói:

- Không... không... Bốn thiếu gia không cần các nàng.

Câu nói của Ngạo Thiên khiến các nàng kiều nữ sững sờ. Tình ma ma, một trung phụ đã quá tuổi tứ tuần cũng vội vã bước đến đó. Sự xuất hiện của Tình ma ma buột các nàng phải nhường đường. Bộ mặt nức ních với hai gò má những tưởng chảy sệ xuống, kéo theo lớp phấn sáp dày cộm, khiến Ngạo Thiên cau mày.

Tình ma ma đon đả nói:

- Hương lầu của Tình ma ma hôm nay thật vinh hạnh đón tiếp Kim thiếu gia.

Ngạo Thiên rặn nụ cười giả lả rồi nói:

- Ma ma không cần tiếp bốn thiếu gia... mà chỉ cần tiếp Lý huynh đây là được rồi.

Tinh ma ma nguýt chàng rồi nói:

- Ấy... sao thiếu gia lại nói như vậy. Hôm nay thiếu gia thân hành đến hương lâu là điều vinh hạnh cho tòa hương lâu này. Nếu Tinh ma ma không bồi tiếp thiếu gia thì làm sao dám nhìn Kim trang chủ phu nhân.

Ngạo Thiên toan phản bác lời của mụ thì Tinh ma ma đã nói với bọn khách tìm hoa đang ngồi rải rác quanh gian đại sảnh.

- Các vị... Hôm nay "Hương lâu" có khách quý đến thăm... Tinh ma ma mạo muội thỉnh chư vị về chỗ. Xem như hôm nay hương lâu đóng cửa. Ngày mai các vị hãy đến.

Lời nói của Tinh ma ma không là mệnh lệnh. Mà chính sự có mặt của Kim Ngạo Thiên mới là mệnh lệnh. Lần lượt từng người đứng lên bước đến ôm quyền xá Ngạo Thiên. Ai cũng cố nặn một nụ cười xởi lởi, nói những câu chúc tụng sáo rỗng.

Họ toan quay bước thì Ngạo Thiên khoát tay.

- Chư bằng hữu dừng bước.

Bọn khách tìm hoa dừng bước.

Ngạo Thiên cao giọng nói:

- Bốn thiếu gia không phải đến hương lâu để chiếm tòa lâu này riêng cho mình. Các vị cứ ở lại, không làm phiền gì đến Kim Ngạo Thiên đâu.

Tinh ma ma nói khi chàng vừa thốt dứt câu:

- Thiếu gia... Từ lâu Tinh ma ma đã mong mỗi một ngày nào đó thiếu gia sẽ đến Hương lâu, ma ma trông thiếu gia như trời hạn trông mưa. Nay ngọn gió hạnh ngộ đưa thiếu gia đến hương lâu, Tinh ma ma phải dành đêm nay cho Kim thiếu gia. Ngày mai họ cũng sẽ đến mà.

Ngạo Thiên khoát tay.

- Ma ma... Ngạo Thiên không muốn cho bằng hữu đây mất vui khi bốn thiếu gia xuất hiện.

- Thiếu gia đến họ đã vui rồi.

Tinh ma ma khoát tay ra dấu.

Bọn khách tìm hoa chơi còn biết rời hương lâu ngay trong lúc trời lất đắt mưa.

Cuối cùng tòa biệt sảnh hương lâu chỉ còn lại Kim Ngạo Thiên và Lý Phi Vân.

Ngạo Thiên nhìn Tinh ma ma:

- Ma ma quá coi trọng Ngạo Thiên rồi đó.

Tình ma ma giả lả:

- Ở Hàm Dương này đâu còn ai hơn Kim thiếu gia. Không xem trọng thiếu gia thì xem trọng ai chứ. Đã lâu lắm rồi ma ma chỉ mong ước có ngày này. Hôm nay ước mong của ma ma đã thành hiện thực, đâu còn gì hơn nữa.

Ngạo Thiên nheo mày, Chàng nhìn Tình ma ma nghĩ thầm:

- "Tình ma ma có cái miệng đúng là giảo hoạt, trơn tru như con lươn".

Ngạo Thiên vốn đã phải nghe những lời nói sáo rỗng này trong cuộc lễ đại hỷ của Kim trang, giờ lại phải nghe nữa. Chẳng khác nào lỗ tai bị tra tấn, khiến cho chân diện nhăn lại. Khoát tay.

- Ma ma nói như vậy đủ rồi... đủ rồi.

Ngạo Thiên thò tay vào ngực áo rút xấp ngân phiếu đặt vào tay Tình ma ma:

- Bốn thiếu gia biết Tình ma ma cần cái này nên mới vồn vã và xem trọng bốn thiếu gia. Nếu cần thì cứ lấy nhưng đừng buột bốn thiếu gia phải nghe thêm những lời sáo rỗng như vừa rồi. Hay nhất là mau bày đại yến để bốn thiếu gia đãi Lý huynh.

Nhận lấy sấp ngân phiếu, Tình ma ma hớn hờ hẩn lên. Mụ vồn vã nói:

- Yến Yến, Thu Thu, Tịnh Tịnh, Oanh Oanh.

Mụ gọi ra một lúc hơn chục những cái tên, tên nào cũng đẹp cả rồi đơn đã nói:

- Tất cả mọi người mau bày đại yến ngay tại biệt sảnh này và hầu hạ Kim thiếu gia chu đáo đó.

Ngạo Thiên khoát tay.

- Hầy... Không phải hầu hạ bốn thiếu gia mà hầu hạ Lý huynh đây.

Tình ma ma nhìn chàng nói:

- Nếu hầu hạ Lý công tử một thì hầu hạ Kim thiếu gia mười. Có như vậy Tình ma ma mới mãn nguyện và không cảm thấy thất lễ với Kim trang.

Bàn yến tiệc nhanh chóng được bày ra giữa gian biệt sảnh. Tình ma ma nắm tay Ngạo Thiên:

- Thiếu gia phải ngồi bên cạnh ma ma nè.

Tất cả những gì xảy ra tại tòa Hương lâu nổi tiếng là kỹ viện phóng đảng nhất tại Hàm Dương chứng tỏ mỗi một điều duy nhất, có ngân lượng thì muốn gì cũng được. Có chứng kiến sự đôn đã. Và hối hả của những nàng kiều nữ mới biết uy quyền của ngân lượng. Có ngân lượng, thì có được tất cả quyền lực và tiếng tăm. Kẻ có được hai thứ đó tại Hàm Dương, chỉ có Kim Ngạo Thiên mà thôi.

Chính vì thế mà các nàng kiều nữ cố nhau bầu lấy Kim Ngạo Thiên những tướng chàng đã hóa thân thành một bánh mật ngọt ngon lành, quyến rũ lũ ruồi. Hai tay Ngạo Thiên mỗi nhừ cứ phải xua lũ ruồi đó tản ra.

Ngạo Thiên nhìn qua Lý Phi Vân. Đôi chân mày chàng nheo lại khi thấy họ Lý ngồi một mình chẳng có ai hầu tiếp. Tất cả như thể tập trung vào mỗi một mình chàng. Lý Phi Vân đúng là một người thừa trong hoàn cảnh này. Y tự chuốc rượu và cũng bung rượu ra uống. Mặc dù vậy, khuôn mặt trét sáp lạnh lùng của gã cũng chẳng biểu lộ chút biểu cảm nào để gọi là bất nhẫn hay ganh tị với Ngạo Thiên. Cứ như y chấp nhận với thân phận làm kẻ nô bộc trung thành cho Ngạo Thiên.

Thấy Lý Phi Vân ngồi độc ẩm chẳng ai buồn tiếp. Kim Ngạo Thiên mới là người bất nhẫn. Chàng nghĩ thầm:

- "Mấy ả quý cái này dám làm hồng việc của bốn thiếu gia lắm. Bốn thiếu gia cần Lý Phi Vân chứ đâu cần có các người".

Ý niệm đó vừa lướt qua, Kim Ngạo Thiên chợt đứng bật dậy, đập tay xuống bàn.

Rầm...

Sự thay đổi thái độ đột ngột của chàng khiến Tinh ma ma cũng ngơ ngác, các nàng kiều nữ thì sững sờ. Ngạo Thiên vừa đập tay xuống bàn vừa nói:

- Đủ rồi... đủ rồi...

Chàng nhìn lại Tinh ma ma:

- Ma ma... bốn thiếu gia đâu muốn tất cả mọi người bồi tiếp bốn thiếu gia đâu. Ta cần mọi người chú tâm đến hầu hạ Lý huynh của bốn thiếu gia kìa.

Chàng thốt dứt câu thì có tiếng trầm trầm cất lên từ phía cầu thang dẫn lên tầng gác có dãy thư phòng dành cho khách tìm hoa mua vui.

- Lý Phi Vân để cho ta tiếp.

Nghe giọng nói trầm đó. Kim Ngạo Thiên buộc phải ngẩn mặt nhìn lên. Đập vào mắt chàng là một con quạ đen thì đúng hơn, người vừa thốt ra câu nói đó đúng là một con quạ,

vì bộ trưởng y nho sinh đen bóng mà gã vận. Bộ mặt của gã rõ chẳng chịt, chỉ lướt nhìn qua đã biết ngay là một sát thủ. Y chậm chậm bước xuống cầu thang.

Ngạo Thiên nhìn lại Lý Phi Vân. Y vẫn bình thản ngồi uống rượu như không hề biết đến con quạ đen với sắc na chết chóc kia.

Ngạo Thiên từ từ thở ra rồi ngồi xuống. Chàng định nhìn gã sát thủ đang bước xuống cầu thang mà nhủ thầm:

- "Chẳng lẽ Lý Phi Vân đoán đúng".

Ngạo Thiên nhìn sang Tinh ma ma:

- Ma ma biết gã đó chứ?

Tinh ma ma lắc đầu:

- Không.

Gã bước xuống thang lầu tiến thẳng đến trước mặt Lý Phi Vân trầm giọng:

- Lý kiếm thủ đừng đặt tay vào đốc kiếm của mình.

Lý Phi Vân bung chén rượu từ từ quay mặt lại nhìn gã:

- Mão Vị huynh chừng nào mới xuất chiêu lấy mạng Lý mỗ.

- Ngay bây giờ.

- Thế sao còn chưa xuất thủ.

- Ta muốn nhìn thấy nỗi sợ hãi trên mặt ngươi.

- Có thấy không?

Đôi chân mày Mão Vị nhíu lại. Đúng là y đang tìm nét sợ hãi trên khuôn mặt trét sáp của Lý Phi Vân nhưng chẳng thể nào tìm được. Y miễn cưỡng nói:

- Ta không thấy.

- Không nét sợ hãi chứng tỏ Lý mỗ không sợ chết đúng không?

- Đã là một sát thủ, nhứt là một sát thủ như một Kiếm Sát Vương, tất càng phải sợ chết hơn. Có sợ chết mới trở thành sát thủ.

- Mão Vị huynh nói rất đúng. Nếu không là người sợ cái chết thì vĩnh viễn không bao giờ làm một sát thủ được cả.

Hai cánh môi Lý Phi Vân nhếch lên:

- Có sợ chết mới không muốn cái chết đến với mình. Không muốn cái chết đến với mình tất phải giết người muốn giết mình, để cái chết không đến.

Y xoay tròn chén rượu trên hai bàn tay:

- Mảo Vị huynh có sợ chết không?

- Mảo Vị huynh là một sát thủ. Trục Kiếm Sát Vương cũng là một sát thủ vô tình.

- Rất tiếc... Trục Kiếm Sát Vương đã chết, còn người đang ngồi trước mặt Mảo Vị là Lý kiếm thủ. Một người không là sát thủ mà người không sợ chết tất cái chết sẽ không đến. Cái chết không đến với người đó thì cái chết sẽ đến với người gieo cái chết.

Lời còn đọng trên miệng Lý Phi Vân thì Mảo Vị xuất chiêu. Y chỉ hơi nhích động hữu thủ, từ trong ống tay áo lưỡi kiếm bắn xẹt ra nhắm ngay vào yết hầu của Lý Phi Vân.

Nhanh hơn lưỡi kiếm của họ Mảo, chén rượu trong tay Lý Phi Vân vừa hất rượu vào mặt gã và đỡ lấy mũi mặt kiếm.

- Cách...

Âm thanh khô khốc đó đập vào thính nhĩ của Kim Ngạo Thiên cuộc đấu giữa hai đại sát thủ hắc đạo cũng kết thúc.

Lý Phi Vân từ từ tra kiếm vào vỏ, còn thể pháp của Mảo Vị thì cũng tự trách ra làm hai phần bằng nhau. Nó được chém từ phía dưới lên cắt đôi thân thể gã.

Kim Ngạo Thiên tròn mắt sờ sững. Mồ hôi rịn ra trán chàng.

Bọn kiều nữ nhốn nháo hẳn lên. Ngạo Thiên gắng lắm mới chỗi tay đứng lên được. Chàng quay sang Tình ma ma:

- Bồn Thiếu gia không thích chỗ này nữa... Không thích chỗ này nữa.

Chàng vừa nói vừa sải bước đi thẳng về phía cửa hương lầu. Tình ma ma cũng ngồi thừ ra một chỗ không nhích động được thể pháp đã đến thời xế bóng chảy sệ của mụ.

Ngạo Thiên đứng bước ngay cửa hương lầu quay lại nói với Lý Phi Vân.

- Lý kiếm thủ cứ tự nhiên ở lại hương lầu... Ngạo Thiên có chuyện phải quay về.

Lý Phi Vân nhìn chàng từ tốn nói:

- Thiếu gia ngoài trời đang có mưa... hãy cầm lấy dù.

Gã nói rồi vươn tay về phía cây dù treo trên vách biệt sảnh. Cây dù được một hấp lực rút về phía họ Lý. Y lắc cổ tay khiến cây dù lướt thẳng đến Kim Ngạo Thiên. Khi nó gần đến

tầm tay Ngạo Thiên thì tự bung ra để chàng dễ dàng bắt lấy. Thủ pháp của Lý Phi Vân càng làm Ngạo Thiên bối rối hơn.

Chàng mỉm cười nói:

- Lý kiếm thủ bảo trọng.
- Lý mỗ không muốn để thiếu gia phải lo.

Ngạo Thiên che dù đội mưa rời hương lầu, chàng vừa đi vừa nghĩ thầm:

- "Lý Phi Vân là con người như thế nào nhỉ. Tâm thức của hắn như thể hủ núc chẳng thể nào đọc được, hắn giết người mà mặt cứ trơ trơ ra chẳng biểu lộ chút giao cảm nào. Một con người quái gở".

Vừa nghĩ về Lý Phi Vân, Ngạo Thiên vừa thả bước đi. Y đang trở thành một điều bí ẩn trong tiềm thức chàng.

Ngạo Thiên dừng bước nhắm nói:

- "Y đúng là một thanh kiếm sống".

Đem theo những ý tưởng mông lung về Lý Phi Vân. Ngạo Thiên tiếp tục thả bước đi trong mưa. Khi chàng đi ngang biệt phủ của huyện lệnh Lâm Tự Thư thì thấy có người đội mưa quỳ trước cửa.

Ngạo Thiên cau mày tò mò nhìn người đó. Chàng bước đến bên người đang quỳ mới nhận ra y là một thư sinh, với khuôn mặt rất thanh tú, khôi ngô đầm đìa nước mưa.

Ngạo Thiên từ tốn nói:

- Công tử sao lại quỳ ở đây?

Vừa hỏi Ngạo Thiên vừa che dù cho y.

Gã thư sinh ngẩng lên nhìn Ngạo Thiên:

- Tôi muốn chết... tôi muốn quỳ ở đây cho đến chết.

Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại. Chàng nghĩ thầm:

- "Cái quái gì thế nhỉ? Chẳng lẽ hôm nay là ngày tử thần tuần thú nhân gian nên mình đến đâu cũng thấy người chết, rồi đến gã công tử này cũng muốn chết."

Thở hắt ra một tiếng, Ngạo Thiên nói:

- Công tử... mạng người quý sao công tử lại muốn chết.

Gã gục đầu xuống, lí nhí nói:

- Sử Quách này không còn muốn sống trên đời này nữa. Sử Quách chết nhưng mãi mãi sẽ biến thành con ma ám gã Kim Ngạo Thiên, thiếu gia của Kim trang.

Kim Ngạo Thiên tròn mắt mở to hết cỡ khi nghe Sử Quách thốt ra câu nói này. Chàng chặc lưỡi rồi hỏi:

- Sử công tử vừa nói gì?

- Sử Quách thà chết sẽ đeo bám gã Kim Ngạo Thiên thiếu gia Kim trang.

Ngạo Thiên buột miệng hỏi:

- Hình như Ngạo Thiên và công tử không quen nhau, không oán không thù, có gì Sử công tử hận Ngạo Thiên thấu xương thấu cốt vậy.

Một tiếng sấm trỗi lên cùng với ánh chớp xé toạc bầu trời đêm lác đác mưa.

Vừa nghe tiếng sấm đó, Sử Quách bất giác gào lên:

- Ông trời ơi... sao ông sinh ra Sử Quách rồi lại còn sinh ra gã Kim Ngạo Thiên kia làm gì. Sao ông không đánh cho hắn tan xác có được không?

Nghe Sử Quách thét lên lời nói này, Ngạo Thiên càng bối rối hơn.

Chàng buồn tiếng thở dài rồi nói:

- Sử công tử nói vậy nghe sao bất công quá. Bộ ông trời chỉ biết có mỗi mình Sử công tử thôi sao, Sử công tử có trên đời này rồi thì không muốn có người khác à? Ông trời không có bất công như công tử nghĩ đâu, chàng ngồi xuống bên cạnh Sử Quách.

- Nay... thật ra công tử có chuyện gì mà lại u uẩn và căm phẫn Kim Ngạo Thiên thiếu gia Kim trang vậy... có thể nói cho tại hạ biết được không.

- Tại hạ có thể giúp cho Sử công tử.

Quách Sử nhìn Ngạo Thiên ghen ngào nói:

- Chỉ vì Kim Ngạo Thiên mà Lâm Bội Giao mới từ hôn Sử Quách này.

Ngạo Thiên nheo mày:

- Sử công tử có thể nói rõ được không?

Sử Quách nắc nhen rồi nói:

- Gã Kim Ngạo Thiên thiếu gia của Kim trang có số phận may mắn hơn Sử mỗ. Sử mỗ là một thư sinh trời gà không chặt, lại là kẻ hàn vi sao có thể sánh bằng vị thiếu gia họ Kim kia. Chính vì Sử mỗ không bằng Kim Ngạo Thiên mà huyện lệnh Lâm Thự Tư và Lâm Bội Giao đã xé chỉ ước di hôn giữa họ Sử và họ Lâm... họ còn đuổi Sử Quách ra khỏi biệt phủ của họ nữa.

Gã dùng ống tay chùi nước mưa đọng lại trên mặt. Vừa chùi Sử Quách vừa nói trong nghẹn ngào uất ức.

- Công tử... Tại sao Lâm bá bá và Bội Giao lại đối xử với Sử Quách như vậy.

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài hỏi:

- Huyện lệnh Lâm đại nhân và Lâm tiểu thư xé chỉ ước giao hôn với Sử huynh thì có can dự gì đến Kim Ngạo Thiên thiếu gia Kim trang mà Sử huynh lại cấm hận Ngạo Thiên. Sử huynh cấm hận Kim thiếu gia hóa ra là kẻ tiểu nhân giận cá chém thớt, đâu đúng với những sách kinh đã dạy.

Sử Quách mếu máo nói:

- Công tử... chỉ tại vì gã Kim Ngạo Thiên kia được số phận may mắn hơn Sử mỗ này, được huyện lệnh Lâm bá bá và Lâm Bội giao tiểu muội để mắt đến. Họ chỉ muốn kết thông gia với Kim trang chứ đâu nghĩ đến gã thư sinh họ Sử hàn vi này.

- Chính vì vậy mà Sử huynh hận Kim Ngạo Thiên.

Sử Quách nhìn lên trời, nghẹn ngào nói:

- Tại sao Sử mỗ không có được số phận may mắn như Kim Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên nhìn gã cao mày. Chàng nghĩ thầm:

- "Có sống trong chần mới biết chần có rận. Người tưởng bốn thiếu gia sung sướng lắm sao".

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Ngạo Thiên vẫn gượng cười, rồi từ tốn nói:

- Nếu tại hạ giúp Sử huynh toại thành ước nguyện với Lâm tiểu thư, huynh sẽ không hận Kim Ngạo Thiên chứ?

Sử Quách gật đầu:

- Sẽ không hận.

Ngạo Thiên nhìn Sử Quách từ tốn hỏi:

- Sử công tử yêu Lâm tiểu thư lắm à?

- Sử mỗ yêu nàng từ lúc còn thơ.

Ngạo Thiên tròn mắt nhìn Sử Quách:

- Trời đất... tại hạ đến bây giờ còn chưa biết yêu là cái còn khỉ gì mà huynh lại biết yêu từ tuổi còn thơ.

Ngạo Thiên xoa trán mình:

- Trái tim Sử công tử phình ra trước tuổi của Sử công tử à?

- Sử Quách chỉ nói vậy thôi. Khi ta còn nhỏ thì hai nhà họ Lâm và họ Sử đã có chỉ ước giao hôn. Lâm gia không phải tầm thường nhưng chỉ vì...

Ngạo Thiên chau mày:

- Chỉ vì cái gì nào?

Sử Quách chìa hai bàn tay:

- Chỉ vì hai bàn tay mê vận đồ đèn của ta mà Sử gia tan nhà nát cửa. Nèn Lâm bá bá và Bội Giao mới xé chỉ ước giao hôn.

Ngạo Thiên mở to mắt hết cỡ nhìn gã:

- Cũng tại huynh. Bụng làm dạ chịu còn trách ai bây giờ. Sử huynh làm ra mọi chuyện mà lại hận Kim Ngạo Thiên, đúng là gieo oán cho người ta rồi.

Sử Quách chớp lấy vai Ngạo Thiên:

- Công tử giúp Sử Quách với... Sử Quách biết lỗi của mình rồi...

- Nếu không có Lâm Bội Giao, Sử Quách sẽ quỳ ở đây cho đến chết. Ta chết sẽ làm ma ám Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên buông tiếng thở ra rồi nói:

- Cũng lại là Kim Ngạo Thiên nữa. Sử công tử không còn ai để trút oán tình à?

- Bá bá và Bội Giao chỉ muốn Kim Ngạo Thiên thôi.

- Được rồi... được rồi... Để Ngạo Thiên giúp Sử công tử một lần xem có được không.

Chàng nói rồi đi vào mái hiên tòa biệt phủ của họ Lâm. Ngạo Thiên trao dù cho Sử Quách rồi nói:

- Sử Quách huynh cứ đứng đây chờ tại hạ thử nói giùm Sử huynh vài lời.

Sử Quách gật đầu.

Ngạo Thiên gõ cửa biệt phủ. Cánh cửa từ từ dịch mở một gã gia nhân xuất hiện. Y vừa nhô đầu ra vừa nói:

- Thưa sinh thúì... còn gõ cửa làm gì?

Ngạo Thiên chìa mặt đến sát mặt gã nhỏ giọng nói:

- Ngươi nhìn kỹ xem ta là ai nào.

Gã gia đình nhướng mày, há hốc miệng:

- Ơ...

Ngạo Thiên bịt miệng gã, rồi lên ngay vào trong. Chàng nhanh miệng nói:

- Bốn thiếu gia đến đây gặp tiểu thư của ngươi.

Gã gia đình khúm núm nói:

- Dạ dạ... Để tiểu nhân vào bẩm báo với Lâm đại nhân và tiểu thư có thiếu gia đến.

Ngạo Thiên khoát tay:

- Không... không... Cứ đưa ta đến gặp tiểu thư của ngươi trước.

Vừa nói Ngạo Thiên vừa lấy một tờ ngân phiếu nhét vào tay gã:

- Cầm lấy mà uống rượu.

Gã gia đình nhận tờ ngân phiếu phấn khích hẳn lên:

- Đa tạ thiếu gia... đa tạ thiếu gia. Mời thiếu gia theo tiểu nhân ạ.

Gã đưa Ngạo Thiên vào gian tiền sảnh biệt phủ, rồi khúm núm nói:

- Để tiểu nhân đi gọi tiểu thư đến.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Bốn thiếu gia không đợi lâu nhé.

Y vội đáp:

- Tiểu nhân biết.

Lấy một tờ ngân phiếu nhét vào tay gã gia đình, Ngạo Thiên mỉm cười nói:

- Bốn thiếu gia thưởng công thêm cho ngươi đó.

- Đa tạ thiếu gia... thiếu gia cứ đến đây mãi, tiểu nhân sớm phát tài.

- Yên tâm thế nào người cũng phát tài mà.

Gã gia đình ôm quyền cúi lạy Ngạo Thiên rồi lẩn nhanh vào trong. Khi gã gia đình đi rồi, Ngạo Thiên còn lại một mình, nhủ thầm:

- “Chẳng biết ái nữ tiểu thư của huyện lệnh Lâm Thự Tư đẹp như thế nào mà khiến cho gã thư sinh họ Sử kia chết ngơ chết ngẩn cả người ra như vậy”.

Ngạo Thiên không phải chờ lâu. Trước khi Lâm Bội Giao đến thì một làn xạ hương thoang thoảng xông vào mũi Ngạo Thiên, liền sau làn xạ hương thoang thoảng đó, giai nhân từ sau bức rèm hậu điện bước ra.

Đang ngồi, Kim Ngạo Thiên đứng bật lên khi nàng bước vào.

- o O o -